

چگونه کره جنوبی توانست در مدت زمان کوتاهی و خیلی سریع به یکی از مدعیان قدرتمند المپیک تبدیل شود؟؟؟

"نظر چند مربی و بازیکن"

ترجمه: عباسعلی فاریابی

راتنکار سادازایلا

ابتدا باید گفت که این اتفاق یک شبه رخ نداده است، آنها در بازی های سال ۱۹۴۸ لندن موفق به کسب حدود ۲-۳ مدال شدند اما در بازی های ۱۹۸۴، با ۱۹ مدال در واقع شگفتی ساز شدند و در جمع ۱۰ تیم صدر جدول توزیع مدال ها قرار گرفتند. نقطه عطف آنها بازی های المپیک ۱۹۸۸ سئول بود، جایی که آنها با ۳۳ مدال رتبه چهارم رده بندی کل را تصاحب کردند. البته امتیاز میزبانی خیلی به آنها کمک کرد. از آن زمان تاکنون، کره جنوبی در همه المپیک ها عملکرد خوبی داشته است و در هر یک از بازی ها از ۲۰ تا ۳۰ مدال شسته رفته کسب کرده است.

وقتی در کره جنوبی حضور داشتم در بازدید از استادیوم المپیک سئول با این مجسمه روبرو شدم.

این مجسمه متعلق به Sohn Kee Chung ، اولین مدال آور المپیک کره در بازی های سال ۱۹۳۶ برلین می باشد که آن را در ماراتن کسب کرده بود. البته در آن زمان که کره تحت اشغال ژاپن بود، مجبور بود زیر پرچم ژاپن رقابت کند. بعدها از این قهرمان به خوبی تقدیر شد و بزرگ ترین تجلیلی که از او به عمل آمد، حمل مشعل المپیک بازی های ۱۹۸۸ سئول بود. مورد دیگری که در آن استادیوم المپیک متوجه شدم، اینکه دیواری وجود داشت که در آن اسامی همه مدال آوران کره از اولین تا آخرین بازی های المپیک با تصاویری از موفقیت آنها حک شده بود.

واقعیت این است که کره جنوبی ها به ورزشکاران خود افتخار می کنند، آنان با آنها به عنوان یک **قهرمان** رفتار می کنند. آنها را فاتح می دانند، برای آنها کتاب می نویسند، و به میراث ورزشی خود افتخار می کنند. مشاهده شخصی من این می باشد که کره کشوری دارای **فرهنگ ورزشی** است. آنها عاشق فضای بیرون و فعالیت ورزشی هستند. پارک المپیک نزدیک به مکان محل اقامت بود، و من در آخر هفته به طور مرتب از آن بازدید می کردم. هر بار که می رفتم گروه های زیادی از افراد را می دیدند که مشغول برخی از ورزش ها هستند، ضمن اینکه آنها درباره بدمینتون، فوتبال، تنیس روی میز دارای حساسیت خاصی هستند.

برای کره جنوبی ها ورزش چیزی نیست که هر ۴ سال چند ماه قبل از المپیک از خواب بیدار بشوید و ناگهان متوجه شوید که برخی ورزشکار باید در آن شرکت کنند. این بخشی از زندگی روزمره آنها است. همچنین چیزی که زیاد به آنها کمک می کند پارک های متعدد، زیرساخت های عالی و امکانات آموزشی مناسب است. بله، کره جنوبی ها به اندازه هندی ها درباره دانشگاه ها وسواس دارند، اما این جلوی توسعه فرهنگ ورزشی آنها را نگرفته است.

نکته دیگر اینکه کره جنوبی حوزه های قدرتمند خود را شناسایی کرده است، جایی که آنها می توانند مدال بگیرند - به عنوان مثال تیراندازی با کمان، تیراندازی، بدمینتون، تنیس روی میز. و آنها عموماً روی این واقعیت ها بسیار تمرکز می کنند. آنها به طریقی معقول، به جای پخش کردن توان خود در همه رشته ها، رشته هایی را انتخاب کرده اند که واقعاً می توانند خوب ظاهر شوند. و این باعث شده است که آنها در المپیک به طور مداوم عملکرد خوبی داشته باشند. همچنین اکثر ورزشکاران کره جنوبی پاداش خوبی دریافت می کنند، از امکانات خوبی برای تمرین برخوردار هستند، و به طور مداوم در مسابقات جهانی حضور دارند. و این مشارکت دائمی آنها در نبرد، تضمین می کند که آنها همیشه آماده رقابت هستند.

جف روجرز

من ادعا نمی کنم که در زمینه تاریخ المپیک کره متخصص هستم، اما بین زمان شروع باز شدن دروازه های این کشور به روی سفرهای بین المللی و تجارت جهانی و زمان شروع پیشرفت در رکوردها و نتایج المپیک، یک تشابه موزای جالبی وجود دارد. در اواسط دهه ۱۹۸۰ بود که شخصیت های درجه بالا توانستند به خارج از کره سفر کنند. در آن زمان، سرمایه گذاری بین المللی در کره محدود بود.

در اوایل دهه ۱۹۹۰، مشکلات ایجاد شده توسط صندوق بین المللی پول کره را وادار کرد تا بیش از پیش تحت تاثیر خارج قرار گیرد. به نظر می رسد که عملکرد آنها در زمینه ورزش در سطح جهان از آن زمان دچار تحول گردید. من گمان می کنم وقتی یک ملت روابط بین المللی بیشتری داشته باشد، شهرت آنها بیشتر می شود، و تلاش های آنها برای حضور در المپیک از آن به بعد تحت حمایت بیشتر دولت قرا گرفت.

همچنین به نظر می رسد که سلامت عمومی و ثروت جامعه در مجموع در آن زمان نوعی منحنی رو به رشدی را طی کرده باشد. این روزها کره ای ها سالم تر، دارای تغذیه بهتر، استاندارد بهداشتی بالاتر، و وقت آزادتری برای پیگیری هنر، دانشگاه و ورزش هستند. و با توجه به برخورداری آنها از جمعیت بالقوه بزرگ تر، قوی تر و متمرکزتر، توانسته اند شرکت کننده های بیشتری را جلب کنند، و این توانایی را در خود ایجاد کنند که گروهی با کیفیت بالاتری از ورزشکاران را جذب کنند. به نظر می رسد که افرادی که در دهه های ۶۰ و ۷۰ متولد شده اند، نسبت به افرادی که در دهه های ۸۰ و ۹۰ متولد شده اند، کمی ریز اندام تر و زندگی ضعیف تری دارند. من فکر می کنم زندگی در دهه های ۶۰ و ۷۰ برای اکثر کره ای ها حالت یک مبارزه را داشت.